

ETT VECKOSLUT PÅ VÄNERN.

AV ERIK ELFMAN.

Lördag! Lördag! Jag säger ordet högt för mej själv, där jag står på verkstadsgolvet. Det är en härlig känsla nu när klockan närmar sig ett och arbetsveckan är slut. Nu blir det brått hem, äta och packa sjöskrinet, för visst ska det, som alla andra lördagar bära ut på Vänern.

Redan under veckan har min bror och jag kommit överens om att fara ut på sjön. Det har också överenskommits att Karl Svan ska följa med oss. Under veckan har det varit täta besök mellan våra olika avdelningar, där vi jobbar, och det har diskuterats när, var och hur bästa sättet kunde vara att lura firrarna.

Båten, en liten Bergvallssnipa, har min bror liggande vid Larssons båtvarv. Den är utrustad med en Evinrudemotor, inpassad genom kölen, så den tar mycket liten plats. God fart är det på båten, och det tar inte lång tid förrän vi åker genom Vålösundet. Vädret är det allra bästa och komna ut på Hjälmarsfjorden ser vi, att det hägrar i sydväst, vittnande om att det är bleke längre ut. Det är typiskt för vårarna på Vänern. Rätt hård bris närmare land och alldeles långt längre ut.

Min bror sitter vid rodret, som alltid på utresan. På hemvägen får jag det stora förtroendet. Det förtroendet har jag med glädje, väl minnandes när min bror skötte rorkulten en hemresa. Jag låg då och sov på förtoften och vaknade av ett förskräckligt oväsen. Förskräckt tittar jag upp och ser att vi med full fart åker genom vassen vid Strandudden på väg in i Vålösundet med min bror lungt sovande vid rodret. Ja, han kunde verkligen sova när han "kom igång."

Kalle och jag sitter i båten och ser över våra spön samt putsar alla pimplarna. Det är en livlig argumentering om vilka pimplar som ska visa sig bäst den här gången. Ska det vara försilvrade eller mässingpimplar? Ja den frågan kan besvaras när måndan kommer. På vägen ut beslutas att vi ska göra ett försök med kvällsmete vid Ormhölmarna, för där har Kalle ett specialställe som är bra för "glyssik" (Gullspångssik), och där blir man sällan utan fisk enligt Kalle.

Väl framme tar Kalle hand om rodret och med sitt, i huvudet inristade sjökort till hjälp, ligger vi snart på rätt ställe och har låtit ankaret gå. Efter en kvarts timme har min bror ett riktigt hugg, men utan att få upp fisken, så det är tydligt att det finns liv där nere i djupet. Efter ytterligare en stund skriker Kalle: "Fram med häven, för nu är det färdigt här!" Vi ser snart något som blänker under båten och snart ligger en silverglänsande sik på durken. "Ett och sex", säger Kalle. Vi tror honom, för det är inte första gången han landar en sik, och han har inbyggd besman i händerna.

Det blir inte någon mera fisk denna kväll, utan vi åker in till Raholmen för att ligga natt där, men morgonfisket lovar att bli bra enligt Kalle.

Snart har vi fått fyr på en brasa och kaffekokaren på, och så får vi Kalle i berättartagen. Det blir många goda historier om Vänern, för Kalle är en god berättare. Allt får han att verka så levande, så det är som man själv vore med.

Men naturen tar till slut ut sin rätt. Våra ögonlock blir allt tyngre, och det är dags att sova en stund. Vi rakar ihop glöden i brasan och lägger ut några filtar. Ett av seglen tar vi över oss, för något så lyxigt som ett tält det består vi oss inte med. Himlen får vara vårt tak.

Kalle har svept om sig en filt, och han har varit särskilt noga med att fötterna skulle vara skyddade. Orsaken var att han hade ett par alldeles nya, vita, strumpor på sig, och han har tidigare på kvällen poängterat, att de fick han inte smutsa ner.

Jag vet inte hur länge jag hade sovit, när min bror väcker mig och frågar efter Kalle. "Ja, inte vet jag," svarar jag, "men han kan inte vara så långt borta för hans stövlar ligger här." Jag ser på klockan. Den är halv tre, och jag blåser nytt liv i brasan och lägger på mera ved. Det ska ju kaffe till för att få fart på kroppen.

Efter en stund kommer Kalle tassande inifrån ön. "Hörde ni tjädern," säger han? "Nej," säger vi bägge, "men var har Du varit?" "Jag har varit på kannibalhalvön och hört på tjäderspel", säger han. Ja, som alltid får man de mest överraskande svar. "Men," säger jag, "tog de stövlarna för dej?" "Jestandes," säger han och ser ner på fötterna. "Tog jag inte de på mej." Ja, så var han den gode Kalle. När naturen lockade honom, hade han genast glömt sina nya strumpor, som förresten inte var så värst vita längre. Man vet ju hur det ser ut i markerna på vårarna. Kalle skrattar och påpekar, att det är inte så långt till tvättvatten.

Efter en kaffetår och några smörgåsar blev det brått ut till föregående kvälls fiskeplats igen. Det visade sig att Kalle hade varit sannspådd, för vi fick både sik och abborre under förmiddagen. Kalle fick som vanligt de flesta fiskarna. Om det nu var tur eller skicklighet, det vet man ju inte.

Ja, så var han den gode Karl Svan. Ett med naturen och känd med skog och sjö. Att bli utan fisk när han var med det var nästan otänkbart.

Många kristinehamnare som mötte Kalle ute på holmarna blev säkert ett minne rikare, för ingen kunde som han så målande berätta om naturen. Han kände varje holme och skär, och bottenförhållandena på de olika fiskeplatserna beskrev han lika bra som sin egen byxficka. Han var en riktig naturvårdare också. Fåglar de fick inte störas under häckningstiden, och någon nedskräpning det tillät han inte när han var ute.

Ja, många är de minnen som Kalle gett mej och mina bröder, och det skulle föra allt för långt att berätta dem alla. Ett är säkert — det skulle inte vara samma känsla för mig att åka ut på Vänern utan de lärdomar som Kalle gett. När man sitter en kväll på någon av de många öar som finns, så minnes man alltid någon händelse där Kalle var med. Det är också lika uppskattat bland vännerna, när jag berättar historier kring och om Karl Svan. Man får hoppas att hans person lever kvar i minnet hos oss länge ännu.